

macià i la c. n. t.

Tots els meus lectors coneixeran, segurament, el Sr. Antoni Royo Villanueva, catedràtic de Dret Politic de la Universitat de Valladolid, o quan menys l'hauran sentit anomenar. Aquest senyor, que és fervent admirador de la frase del seu col·lega Unamuno, de *la espingarda y el máuser*, referint-se a la diferència d'expansió del català i del castellà respectivament, professa una fòbia intensa a tot el que porta el nom de català, tan sagrat per a nosaltres.

Amic antic de l'Alba, quan aquest, en la famosa nota que sortí la matinada del, per sempre més històric dimarts, 14 d'Abril, es declarà, sinó republicà, quan menys respectuós amb la voluntat nacional, se li presentà el problema de cap on devia orientar-se políticament. I ell mateix ens confessa, en un article que aparegué aquest dia 14, en el *NORTE DE CASTILLA*, que essent els seus ideals «Parlamentarisme, Llibertat de Premsa i Unitat Nacional», no podia arrengrer-se entre els republicans, malgrat que eren els més ardents defensors dels seus dos primers principis, puix «EXISTINT COM EXISTIA EL PACTE DE SANT SEBASTIÀ, PEL QUE ES DESMEMBRAVA LA PÀTRIA», no podia consentir una cosa que anava contra els seus més arrelats principis.

Bo és tenir una idea, i no contradir-la, com veiem avui que molts fan. Nosaltres respectem aquesta opinió de Royo Villanueva, com respectem totes les opinions. Però, no podem permetre, que aquesta idea el porti a atacar persones que estan molt per sobre d'ell, que han defensat sempre, i en el camp pràctic, no en el de la especulació teòrica, principis que són inclús més liberals i demòcrates que els defensats pel juriscòleg castellà. I, per això, posarem uns comentaris a un article, que el mateix senyor publicà, en *EL LIBERAL* de Madrid, el passat divendres, i en el que ataca d'una manera poc adequada al venerable patrici Macià, i al conseqüent lluitador Companys ultra deixar, de passada, molt mal parada la memòria de Prat de la Riva, no pel fet d'ésser més o menys reaccionari, sinó exclusivament per tenir la desgràcia segons ell, sort segons nosaltres, d'haver nascut en la nostra terra.

Afirma el Sr. Royo arrogantment, que la victòria que Macià obtingué en les darreres eleccions municipals, a Barcelona, la degué a En Pestaña, com a cap suprem del anarco-sindicalisme espanyol. I en treu la conclusió, que el nacionalista Prat de la Riva s'avergonyiria de veure com no és un català qui portà a la victòria Catalunya, sinó un desgraciat treballador nascut a León. Si ara en Macià—diu—és President de la Generalitat, ho deu al suport del qui nasqué en un dels llocs on més pur es parla la nostra parla.

Fàcil és de demostrar quan poc documentat està el Sr. Royo, com en general ho estan, els que no han sentit el nostre problema, per no haver-lo viscut. I per a atacàr-lo més a fons, plantem-nos en el mateix camp que ell escolleix, Barcelona—puix aquí és on el sindicalisme compta amb més força, i on, precisament, Macià digui's el que es vulgui, en té menys, puix a darrera seu té tota Catalunya admirada i enorgullida de tenir-lo per Cap. Diu Villanueva, que els sindicalistes li donaren la victòria. Si com a sindicalistes entén els homes com a individus lliures, no direm que no. Però, si entén individus emmarcats en la Con-

federació Nacional del Treball, obeïnt les ordres emanades del Consell General, neguem rodonament, i més neguem encara que obeïnt les ordres d'En Pestaña, que ni tan sols té l'honra d'haver fundat la Confederació Nacional del Treball, que incumbeix plenament a un català, Salvador Seguí, que, per cert, tenia molt més talent i aptituds que el lleonès a qui al·ludim.

Efectivament, essent la C. N. T. completament apolítica, —per això nosaltres la repugnem—cosa que ve afirmant des de la seva fundació, i que ens ratificà el Sr. Peiró, un dels caps més sobressortits d'aquesta organització obrera, quan la seva conferència en el nostre Teatre Principal—recordi's que deia: «Els republicans ens han traït a l'anar a les urnes; La Revolució al carrer, i no als col·legis electorals»—com podia, preguntem, la C. N. T. donar ordres concretes als seus afiliats, perquè votessin el partit d'En Macià, que si bé obrerista no respon a les concepcions del anarquisme actuant? És que el Sr. Royo Villanueva creu possible una conxorxa entre Macià i Pestaña amb fins electorals? És evident que no. Doncs, part de la victòria lograda per En Macià, li donaren els que militen a la C. N. T., no pel fet de formar-ne part, sinó atrets per l'honoradesa, la dignitat i l'aptitud del capdill català així com, potser, pels ideals socialistes que defensa el seu partit, condicions de què careixen, precisament, llurs dirigents. I això significa, justament, ben al contrari del que manifesta Royo Villanueva, la desfeta de la C. N. T. com a organització d'idees, i l'atracció al social-catalanisme de bona part dels seus membres. Si d'ara en avant es manté aquesta organització, serà, únicament, per l'ordre material, pels avantatges que reporta a l'obrer comptar amb bons suports, com són els Sindicats, si bé, també aquests poden transformar-se en Sindicats socialistes. Però en el camp polític, ja no tindrà mai més força. Quan Peiró deia; «La gent dels Sindicats no entén l'Anarco-sindicalisme», afirmava una gran veritat, que s'ha palesat darrerament. Per això jutgem una temeritat—permeti-se'ns aquesta digressió—la nota de la C. N. T. sobre el que ella jutja separatisme, quan sosté que inclús anirà a la vaga general i a la lluita armada per a privar-lo. En ella, mostra abandonar llurs principis anarquistes de desintegració, i desconéixer que l'obrer català, que es troba en els seus rengles, mai obeiria, arribat el cas, gens possible si predominen aquestes corrents cordials, de prendre mesures extremes, les ordres superiors, que no comprén, per a cometre un crim de lesa pàtria. Bona prova ens dóna l'associació «Nosaltres Sols», que s'aplega dintre la C. N. T., al contestar la nota de l'Assemblea General de la mateixa.

Rumií, Sr. Royo Villanueva, aquestes observacions, i vingui a prendre el pols de Catalunya. No faci com els de *LA ÈPOCA*, que des de Madrid, jutjaren la roenta manifestació de simpatia que es tributà a N'Alcalà Zamora, com una prova de negació de la política que Catalunya ha seguit aquest 40 darrers anys, i d'afirmació castellanista, quan era solament una prova de la confiança que el poble català atorgava als dirigents de la República espanyola, esperant que dintre una àmplia Federació Socialista Ibèrica, es resoldrà el seu plet etern.

J. V. V